

Paralelepipedu

Eddig ritkán fordult elő velem, hogy nem tudom, hol kezdjek el egy cikket, de az idén nyáron megrendezett Európai Ifjúsági Olimpiai Fesztivál rengeteg emléket hagyott hátra, ezért is nehéz megtalálni a fonal végét.

Mindig is csodálattal követtem a korábbi olimpiák eseményeit, jobbára a televízió képernyőjén, rosszabb esetben a rádióban az izgatott sportriporterek hangját hallgatva. Az, hogy lehetőségem van egy ifjúsági olimpián, mint önkéntes, részt venni, számomra egyaránt volt elképesztő és izgalmas. Először iskolai keretek között hallottam az önkéntesek toborzásáról, majd a jelentkezést, illetve a szóbeli meghallgatást követően egyre testközelibbé vált számomra is a rendezvény.

Ötven ország sok bátor sportolója érkezett Győr városába, s bizton állíthatom, hogy nemzeti, ill. kulturális sokszínűség uralkodott az EYOF ideje alatt. Rengeteg új embert ismertem meg. De mit is jelentett ez? Beszélgettem olyan önkéntessel, aki egyenesen Brazíliából érkezett a rendezvényre, és elmesélte, hogy náluk megszokott, ha egy férfinak derékig érő haja van, és ő már kerek hét éve növeszti a sajátját. Volt, akitől megtudtam, hogy Grúziából származik, és Németországban számítógép-tudományt tanul. Kínából egy srác elmesélte, hogy egy német egyetemen nemzetközi kultúra szakon tanul, majd megkérdezte tőlem, szeretném-e, ha leírná a nevemet fonetikusán kínaiul. Egy török edzővel a megnyitó ünnepség után, este fél tizenegykor azt latolgattuk, hogyan tudnánk leghamarabb visszajutni a szállásra, és még sorolhatnám.

Kitaláltam egy kérdést, amelyet szinte mindenkinek feltettem, akivel beszélgetésbe elegyedtem az ifjúsági olimpia ideje alatt. Mivel rájöttem, hogy ez nekem is fejtörést okozna, érdeklődve figyeltem, ahogya megkérdezettek elgondolkoznak, az anyanyelvükön vajon melyik szót a legnehezebb kimondani, vagy melyik számukra a legkedvesebb szó. Szinte kivétel nélkül az lett a kérdésem eredménye, hogy fellelkesülve meséltek az alapszókincsről, megtanították velem a köszönéseket, a bemutatkozást stb. A brazil önkéntes szerint az egyik legbonyolultabb portugál szó például a paralelepipedu. Sokat neveltünk azon, hogy ki tudja gyorsabban kimondani hiba nélkül, de mondanom sem kell, hogy ő vitte el a pálmát.

Ugyan magamtól nem jártam volna utána, hogy miről szól a számítógép-tudomány, de amikor megkérdeztem a grúz fiút, boldogan elmesélte, hogy ő mit talál benne olyan érdekesnek.

Ez az egész főleg arra ébresztett rá, hogy az emberek szeretik, és ami a legfontosabb: értékeli, ha valaki őszintén érdeklődik az anyanyelvük, a kultúrájuk, az országuk, illetve a véleményük, az érdeklődési körük iránt. Mit kapunk cserébe, ha a megszokott felszínes kérdéseken túlmenően azt éreztetjük a másikkal, hogy valóban érdeklődünk iránta? Kedves szavakat, őszinte mosolyt, barátságot, s én úgy hiszem, mindez sokszorosan is megéri.

Az EYOF-on sokszor eszembe jutott, hogy minderről lemaradtam volna, ha a legelején nem veszem a bátorságot, hogy önkéntesnek jelentkezsek. Félttem, hogy esetleg nem válogatnak be, nem láttam magam igazán esélyesnek. Végül aztán mégis sikerült kilépni a komfortzónámból, és rengeteg tapasztalattal gazdagodtam: hasznosítottam a nyelvtudásomat, bátrabb, nyitottabb lettem, megtanultam, hogy az élet sok olyan helyzetet fog hozni, amelyben ki kell állnunk saját magunkért, ha nem akarjuk, hogy az önbizalmunk kárára váljon.

Ha nem jelentkeztem volna, soha nem próbáltam volna meg angolul elmagyarázni egy külföldinek, mit jelent az „elkelkáposztásítottalanítottátok” szó. Nem rettegtem volna a beröppent denevértől a szálláson. Nem bicikliztem volna este 11-kor az Audi Arénától a belvárosig, két másik önkéntest vezetve, abban reménykedve, hogy nem csinállok véletlenül félórás kerülőutat. Nem tudtam volna meg, milyen érzés olyan emberekkel felszabadultan nevetni, akiket tíz perce ismertem meg.

Számtalan emléket őrzök a szívemben erről a rendezvényről. Nagyon örülök annak, hogy amikor jelentkezni kellett, hittem abban, hogy sikerülhet a bekerülés, de ha mégsem, akkor is elmondhatom, hogy nem rajtam múlt, én megpróbáltam.

Azt hiszem, nagyon sok olyan dolog van az életben, amitől az ember csak azért fél, mert ismeretlen és új számára. Tudatosítanunk kell, hogy senki nem születik mindentudónak vagy akár tapasztaltnak. Mások élményeiből nem táplálhatjuk örökké a kíváncsiságunkat, ezért ha valami olyat akarunk megtapasztalni, amit még sosem, akkor olyan dolgot kell tennünk, amit még soha nem tettünk azelőtt. Ami az egyik legfontosabb: az EYOF ráébresztett arra is, hogy bátornak lenni annyi, mint kihasználni az élet nyújtotta vissza nem térő lehetőségeket.

Méhes Csenge (Kridy)

